

ΔΟΥΞ (Πρὸς τὸν μικρὸν ὑπηρετὴν ὑποδεικνύων αὐτῷ τὸ πέζαν πλησίον τῆς Ἰου.λιας ἐῤῥισκο μένην) "Αφῆσε ἐδῶ αὐτὸ τὸ κιβώτιον.

ΙΟΥΛΙΑ (ἀδιαφόρως). Τί κιβώτιον εἶνε αὐτό;

ΔΟΥΞ (θυσθῆναι). Εἶνε μερικά κοσμήματα, τὰ ὅπερ ὁ Ἰουδαῖος μου, ὁ γέρω Ἰακώβ, μου εὗρθε διὰ σᾶς.

ΛΟΥΙΖΑ. Τί ἀκούω;

ΙΟΥΛΙΑ (Γατατροῦσα τὸ κιβώτιον). Εὐαρεστηθῆτε λοιπὸν νὰ μου ἀνείξητε τὰ κιβώτιον αὐτό.

Ὁ Δούξ ἀνοίγει τὸ κιβώτιον ἐξ οὗ ἡ Ἰου.λια ἐξάγει ἐν περιδέραιοι καὶ ἐν βραχιόλιοι. Μπᾶ! καλὲ τί ἀρχαιολογικὰ εὗρήματα εἶνε αὐτά; (θέτει τὸ περιδέραιον ἐπὶ τοῦ λαιμοῦ της).

ΛΟΥΙΖΑ. Θεέ μου τί βλέπω; Ὁ προσφιλεῖ μου κοσμήματα, ὧ μάρτυρες τοῦ αὐστηροῦ καθήκοντος, φεύγω διὰ νὰ μὴ σᾶς βλέπω ἐπὶ τῆς ἐξυητισμένης αὐτῆς γυναικός.

(Ἐξέρχεται).

ΣΚΗΝΗ ΕΒΔΟΜΗ

ΙΟΥΛΙΑ, ὁ ΔΟΥΞ.

ΙΟΥΛΙΑ (Βλέπουσα ἐξερχομένην τὴν Λουίζαν). Πῶς;

"Εφυγε χωρὶς οὐδὲ λέξιν νὰ εἴπῃ;

ΔΟΥΞ (Θεωρῶν ἀτενῶς τὴν Ἰου.λιαν). Τὴν ἐτρέψαμεν εἰς φυγὴν.

ΙΟΥΛΙΑ (Ἐξακολουθοῦσα νὰ δοκιμάζῃ ἐφ' ἑαυτῆς τὰ κοσμήματα). Λοιπὸν εἶσαι ζηλότυπος, Δούξ.

ΔΟΥΞ. "Ας μὴ σπεύδωμεν δὲ καὶ τόσον πολὺ. Ἐπὶ τοῦ παρόντος, κόρησσε, τὰ πράγματα ὅν φαίνονται καὶ πολὺ σοβαρά, τοῦλάχιστον δι' ἐμέ. Ἐγὼ ἀπλῶς, διηρχίμην ἔξωθεν, ὅτε μὲ τὸ ὄμμα φλογερὸν, μὲ φαιδρὸν τὸ πρόσωπον, μὴ προσέχουσιν ἐπὶ εἰς τὰ περὶ σὲ συμβαίνοντα, σὲ βλέπω αἶφνης ἐξερχομένην ἐκ μιᾶς οἰκίας, τὴν ὁποίαν ὁδὸν γινώσκω!... Μόλις ἐπροχωρήσατε δύο βήματα, καὶ ἐστρέψατε τὴν κεφαλὴν πρὸς τὴν θύραν ἐξ ἧς ἐξήλθετε, πλήρης εὐχαριστήσεως καὶ ὥσπερ ὄνειροπολοῦσα... Τότε τὰ βλέμματά μας συνηντήνησαν. Ἐγὼ ἔστην. Σεῖς ἠρρυθρίασατε. Ζητῶ νὰ μάθω πόθεν ἐξήρχεσθαι καὶ ἀντὶ τούτου σᾶς βλέπω μᾶλλον στενωχωρημένην καὶ ἐπὶ πλέον...θυμωμένην.

ΙΟΥΛΙΑ. Ἐὰν εἶχον κανὲν μυστικόν, διατὶ νὰ θέλετε νὰ τὸ ἀκούσῃτε; (Ζωηρῶς, βλέπουσα δι' ὁ κόμης βαίνει πρὸς τὸ ἀνάβαθρον). Ἐγὼ σᾶς ἐπεφύλλαττον μίαν ἐκπληξιν. Ἦθελον νὰ σᾶς ἐκπληξῶ μὲ τὸ καλλιτεχνικὸν αὐτὸ δῶρον τὸ ἐκτελεσθὲν διὰ σᾶς ὅτε θὰ εὐχαριστοῦμην πολὺ ἐκ τῆς ἐκπληξέως σας, τῆς ὁποίας τώρα μοὶ ἀφαιρεῖτε τόσον ἀποτόμως τὴν ἐλπίδα.

ΔΟΥΞ. Ἔστω. Ἐχει καλῶς. Ἐγὼ σταματῶ πρὸ τῆς φιλίας τοῦ θυσιαστηρίου. (Κατερχόμενος). Εἶμαι ὅμως πολὺ περίεργος νὰ γνωρίσω

E. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

τὸν ἀγαματοποιὸν μου, συγγνώμην, τὸν ἰδικόν σας, θέλω νὰ εἴπω. Λέγουσιν ὅτι ἡ τέχνη τοῦ Πουζέ εἶνε θαυμασία. Καὶ τί ἀράγε ἀνέλαθε νὰ παραστήσῃ ἐν τῷ προσώπῳ σας; Πρόκειται ν' ἀναστήσῃτε τὴν Ῥώμην ἢ τὴν Ἑλλάδα;

ΙΟΥΛΙΑ. Τὴν Λουκρητίαν.

ΔΟΥΞ. Τὴν Λουκρητίαν; Εὐγενῆς ἐκλογή, ἡ ὁποία χαρακτηρίζει τὴν μεγάλην καλαισθησίαν σας! Ναί! (Παρατηροῦσα τὴν Ἰου.λιαν). Τὸ μέτωπον αὐτὸ εἶνε ῥωμαϊκόν, τὸ ἀνάστημά σας ἰδίως εἶνε τόσον κομψόν καὶ ποιητικόν καὶ εὐλόγιστον, ὥστε νομίζει τις ὅτι ἐπλάσθη διὰ νὰ φέρῃ τὸν ἀρχαϊκὸν πέπλον!

ΙΟΥΛΙΑ. Πράγματι. Τοιοῦτον πέπλον εἶχον φορέσει κατ' ἀρχάς καὶ ἤδη ἤνοιγον τὸ παραπέτασμα αὐτὸ (δεικνύουσα τὸ ἀνάβαθρον) ἵνα τοποθετηθῶ, ἀλλ' αἶφνης ὁ βραχίον μου περιεπλήχθη εἰς τὸ ὕψος καὶ ἐξ ἀπροσεξίας ὁ πέπλος κατέπεσε. Τότε ὁ καλλιτέχνης, ὅστις μὲ εἶδε ἀνέκραξεν αἶφνης: Μεῖον οὕτω ὦ θεία. Ἐφώναξεν δὲ τόσον δυνατὰ ὥστε ἔμεινα ἐκ φόβου ἀκίνητος, ἀπελιθώθην. Καὶ ἰδοὺ, ἀγαπητέ μοι κόμη, πῶς ἐκ μιᾶς ἀνεπιτηδεϊότητος ἐξήλθεν ἐκ τοῦ πέπλου τῆς Λουκρητίας μία... Ἀφροδίτη!...

ΔΟΥΞ. Ἀλλά...περίεργον! Σεῖς νὰ μείνετε τόσον ἀπαθὲς χωρὶς πλέον οὐδὲ λέξιν νὰ εἴπητε, πρὸ τῶν ὀμμάτων ἐνός ἀνδρός;

ΙΟΥΛΙΑ. Ἐνός ἐργάτου θέλετε νὰ εἴπητε. Καὶ θὰ τῷ περιποιήσῃτε ἄρα γε τὴν τιμὴν νὰ τὸν ζηλοτυπήσῃτε;

ΔΟΥΞ. Ἴσως. Θέλω νὰ...